

Santa nit, plácida nit

VA COM VA. PER LLUM DEGÀS

Il·lustració: Laura Estrada.

Per més que hagin passat gairebé seixanta anys des del seu rodatge, "Plácido" continua sent una pel·lícula actual i de visió i revisió més que recomanables. Com el lector ja sap, la història transcorre en una ciutat de províncies, durant la nit de Nadal, a l'entorn d'una campanya benèfica que consisteix a convidar un pobre a sopar a casa i en un explotat conductor de motocarro, Plácido de nom, que se les veu i se les desitja per fer efectiu el pagament d'una lletra bancària, abans que esdevingui impagada i protestada pel notari al punt de la mitja nit. El film és en blanc i negre, la via de Sant Ignasi hi apareix sense asfaltar, avui ja no circulen motocarros, ni a

Manresa hi ha cap caserna militar, i tots, o gairebé tots els actors i el director, fa anys que fan malves. Tanmateix, aquesta pel·lícula podria haver estat rodada avui mateix i passar per un documental de "Sense Ficció". Per posar-la al dia només caldria substituir la campanya per una telemarató o un banc d'aliments, afegir als pobres els pobres refugiats i canviar la lletra del motocarro per l'amenaça d'un desnonament imminent. En la pel·lícula, la majoria dels exteriors són rodats a Manresa. Pel que fa als interiors, Berlanga no va trobar cap burgès manresà disposat a obrir-li les portes de casa per rodar-hi l'escena del sopar amb els pobres, figurants manlevats de les Germanetes dels Pobres. Em temo que això darrer avui també es repetiria. M'entendreix la imatge d'un osset de bona família que, per dur un llacet groc al pit, és foragitat de casa la nit de Nadal pel què diran els veïns i troba feliçment refugi a la taula d'unes monges samaritanes del convent de Santa Clara.